

1

S A R A H S P R I N Z

DUNBRIDGE
AKADÉMIA

Bárhol

Dream
válogatás

LEHETNE BÁRHOLO, DE Ő MÉGIS ITT VAN VELEM...

Nem igazán szerepel Emma tervei között, hogy azonnal szerelmes lesz, amikor felvételt nyer egy teljes tanévre a skóciai Dunbridge Akadémiára – abba a bentlakásos iskolába, ahol annak idején szülei is megismerkedtek. Egyetlen célja van: abban reménykedik, hogy az Akadémián talán újabb nyomokra bukkanhat az apjáról, aki évekkal ezelőtt elhagyta a családot.

Semmi sem térítheti el a tervétől, amikor azonban váratlanul összefut az iskola diákképviselőjével, Henryvel, Emma azonnal tudja, hogy bajban van. A titkos éjféli partik és az iskola ódon falai közt tett éjszakai sétáik során hamarosan olyan érzelmek szövődnek köztük, amelyekkel szemben Emma tehetetlen. Henrynek azonban barátnője van, és Emmának semmi kedve hozzá, hogy valaki újra összetörje a szívét...

Vajon Emma megtalálja a helyét, és sikerül rálelnie apjára, vagy a Dunbridge Akadémia csak újabb csalódások forrása lesz?

© Sarah Sprinz

SARAH SPRINZ

1996-ban született. Aachenben folytatott orvostudományi tanulmányait követően jelenleg ismét a Bodentó közelében lévő szülőfalujában él. Amikor éppen nem ír, a tóparton tett hosszú séták során merít újabb ihletet a történeteikhez, és tervezgeti az utazásait Kanadába és Skóciába. Imádja a kedvenc helyi kávézójában írással töltött délutánokat, a juharszirupot, és szeret az Instagramon csetelni az olvasóival.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Ez a könyv szerelemről és szomorúságról, fájdalomról és örömről, bizalmatlanságról és kétségbeesésről, szórakozásról és a barátságról szól. Emma, Henry, Tori és Sinclair karakterein keresztül hihetetlenül megelevenedik a történet. Az írói stílus elsőrangú. Mindenkinek nagyon ajánlom.”

Amazon

„Azonnal beleszerettem a Dunbridge Akadémiába, de különösen Emma és Henry karakterébe. Történetük megható, valóságos, és olyannyira beszippant, mintha te magad is az életük részese lennél.”

Goodreads

„Az arcom egy kicsit még mindig nedves a könnyektől, amelyek olvasás közben hullottak. Olyan régóta vártam ezt a sorozatot, és abszolút megérte a várakozást! Egyszerűen varázslatos volt Emmával és Henryvel a Dunbridge Akadémián kalandozni, ahol azonnal otthon érzi magát az ember. Sarah Sprinz olyan helyet teremtett, ahová én is szívesen elmennék. És tényleg ott voltam. Bizonyos értelemben. Ezen a történeten keresztül.”

Booklist

Dream
válogatás

S A R A H S P R I N Z

DUNBRIDGE
AKADÉMIA

Bárhol

— részlet —

1. FEJEZET

EMMA

Nem csörgött. Az átkozott ébresztőórám egyszerűen nem csörgött. Nem szólt, mert lemerült a mobilom. Hogy felejtettem el éjszaka feltölteni, miközben tudtam, hogy másnap reggel Skóciába repülök, egy bentlakásos iskolába, hogy megkezdjem a cserediák-éveimet? Hogy? Ez most biztos úgy hangzik, mintha valami rossz vicc lenne, de nem, sajnos azt kell mondjam, nem az.

Ez a jéghideg valóság, elaludtam. Az elutazásom napján. Anya erről semmilyen körülmények között nem szerezhet tudomást, különben teljesen kiborul! Amikor tegnap biztossá vált, hogy a földi személyzet szaros franciaországi sztrájkja miatt nem ér vissza időben, hogy a megbeszéltek szerint együtt repüljünk Edinburgh-be, egy cseppet sem bízott bennem. Mintha egy tizenhét éves képtelen lenne egyedül eljutni a repülőtérré, és elutazni Skóciába.

Hát, most mit mondjak? A helyzet az, hogy igaza volt.

Normál esetben elalvás előtt mindig felteszem töltőre a telefonom, de úgy tűnik, tegnap megfeledeztem róla. Végtére is nem túl gyakran fordul elő, hogy éjszakába nyúlóan fennmaradok kisírt szemmel, mert hirtelen ráéjszmelek, hogy talán mégiscsak pocsék ötlet egy teljes évre Skóciába menni. Talán a tudatalattim játéka, hogy még egy utolsó lehetőséget adjon az észhez-

térésre. Hogy ne érjem el a repülőt, és holnap ne jelenjek meg új diákként a Dunbridge Akadémián, inkább élvezzem a nyári szünet hátralévő részét, és szeptember elején a Heinrich Heine Gimnázium tizenegyedik osztályában folytassam, mintha így nem életem egyik legnagyobb hibáját követném el. Csakhogy mindez már nem lehetséges, hiszen minden barátom tudja, hogy elmegeyek egy évre. Ennyire nem blamálnom magam! Teljesen úgy jönne le, mintha fogalmam sem lenne, mit akarok. Pedig egészen pontosan tudom. És ezért kell Edinburgh-be mennem.

Oda sem figyelek, úgy dobom az utolsó holmijaimat a szennyeszsákba, közben fogat mosok.

Muszáj odamennem. Tudom, amióta csak megtaláltam azt a kazettát, és kora hajnalig ébren feküdtem, hogy a régi walkmanemen azt a dalt hallgassam: *For Emma*. Egy cím, akár egy ígéret, amely kigúnyol.

Két és fél hónap telt el azóta, és a lelkem mélyén érzem, hogy anya valamelyik kapcsolata lesz a háttérben, annak köszönhető, hogy ilyen hamar felvettek ebbe az iskolába. Ehhez nagyon jól ért. Úgy tűnik szinte nincs az a hely, ahol ne akadna valaki, aki tartozik neki – az ügyvédnek – egy szívességgel. Ami engem illet, tényleg meg voltam róla győződve, hogy helyesen cselekszem. Akkor is, ha anya nem értette, miért akarok ilyen hirtelen ebbe a bentlakásos iskolába járni, miután annyi éven át visszautasítottam, amikor ő javasolta. Képtelen vagyok elmondani neki, hogy meg kell találnom az apámat. Hogy a hangja a szalagon egészen másképp cseng, mint az emlékeimben. Hogy olyan közletről szól, mintha az ajkai végig a mikrofonhoz értek volna, miközben a *For Emma* című dalt énekelte. Hogy beleborzongtam ebbe a dalba, és tiszta libabőrösen, repeső szívvel hallgattam. Egy egész éjszakán át, és aztán soha többé.

Hogy a *For Emma* nem hagyott nyugodni többé, akkor sem, amikor évek óta először ráugliztam az apám nevére. Jacob Wiley, aki még mindig a nagy áttörését várja, a férfi a gitárral, lelkiismeret nélkül, mert én biztos vagyok benne, hogy egy

olyan embernek, aki egy álom kedvéért elhagyja a családját, és egyetlen alkalommal sem néz feléjük, nincs lelkiismerete.

Jacob Wiley (született Glasgow-ban), skót énekes-dalszerző.

És újra ott él, legalábbis a Wikipédia egyik bejegyzése szerint. Skóciában van, szóval nekem is Skóciába kell mennem. Ezt már akkor tudtam, amikor legelső alkalommal önszántamból megnyitottam a Dunbridge Akadémia honlapját.

– A repülőtérré, kérem! – zihálom, amikor nem sokkal később taxiba szálllok. Jó lenne becsukni a szemem, hogy ne is lássam, hány óra, de amint a telefonomért nyúlok, máris ott fénylik előttem szemrehányóan. Ez bizony rohadt szűkös lett. Hogy én milyen hülye vagyok! Először a reptéri poggyászfeladóhoz kell rohannom, ami remélhetőleg még nyitva lesz, majd irány a biztonsági ellenőrzés, aztán a beszállókapu. Mindezt egy óra húsz percen belül, aztán a gép a magasba emelkedik – remélhetőleg velem a fedélzeten.

Fogalmam sincs, mitévő legyek, ha nem jön össze. Biztos később is van járat Edinburgh-be, de vajon simán átrakják a jegyem, ha lekésem a gépet, és arról csakis én tehetek?

Anya biztos tudja. Viszont amíg nem feltétlenül szükséges, jobb, ha semmit sem tud az egésztől, arról, hogy még egy repülőgépet sem vagyok képes elérni. Még a végén úgy értelmezné, mégsem akarok a Dunbridge Akadémiára járni. Pedig egyáltalán nincs így. Ez csak egy ostoba, nagyon ostoba véletlen.

Küldök is neki egy WhatsApp üzenetet, amiben azt állítom, már a beszállókapu felé tartok. Ami végül is igaz.

Vasárnap reggel van, fél nyolc, de a frankfurti forgalom nem ismer kegyelmet. Becsukom a szemem, miközben a taxi egyre lassabban és lassabban araszol előre. Istenem, én olyan szerencsétlen vagyok! Le fogom késni a gépet, és túl későn érkezem a bentlakásos iskolába. Az elejétől fogva az az új lány leszek, aki még arra sem képes, hogy pontosan jelenjen meg az iskolakezdetkor.

A pulzusom száguld, amikor egy fél örökkévalósággal később végre kiugrom a taxiból, fogom a csomagomat, és kifize-

tem a sofórt. Nem először repülök már, a frankfurti repülőtér viszont mindig teljesíthetetlennek tűnő kihívást állított elém, és meg is maradt annak, még olyankor is, ha elegendő idő állt rendelkezésre.

Rohanni kezdek. A repülőtér várótermében mindenütt indulásra váró emberek ácsorognak a bőröndjeikkel. Persze félre nem állnának, holott látják, mennyire sietnem kell. A combom belső oldalán még mindig izomlázam van a pénteki edzéstől. Egy utolsó koordinációnk volt, aztán időmérő futás a csajokkal az egyesületemből. *Imádni fogod, Emmi, én is benne voltam a Dunbridge-i Atlétikai Csapatban*, hallok anya hangját a fejemben, és imádkozom, hogy igaza legyen.

Nehéz a lábam, alig bírom a két bőröndöt húzni, az oldalam is enyhén szúr már. Most valahogy a szokásosnál is fárasztóbb felemelnem a lábamat a talajról, mégsem állok meg. Sosem állok meg, míg be nem érek a célba. Ez az egyetlen, amit mindig végigcsinálok. Tovább futok, még akkor is, ha az erőlködéstől már szinte hánynom kell. Csak tovább, csak tovább, mindegy merre. Az apám a németországi Regional Express piros vasúti kocsjában, ami egyre csak gyorsít és gyorsít, miközben én is egyre gyorsabban és gyorsabban futok utána. Csakhogy soha nem elég gyorsan.

Olyan kétségbeesettnek tűnhetek, hogy a légitársaság munkatársai kinyitnak egy újabb ablakot, míg én felrakom az első bőröndömet a szalagra. A pult mögötti nő felhúzott szemöldökkel vizsgálja a digitális kijelzőn megjelenő számot, de aztán egyetlen szó nélkül felragasztja az öntapadós címkét a csomagomra. Talán megszánt. *Remélhetőleg* megszánt.

– Sietnie kell, a kaput máris zárják, de értesítem a kollégákat, hogy úton van.

– Köszönöm! – nyögöm ki, fogom az irataimat, sarkon fordulok, és teszem az egyetlen dolgot, amire még álmomban is képes vagyok.

Futok, amilyen gyorsan csak tudok.

2. FEJEZET

HENRY

Utálok a rohanást.

Utálok, utálok, utálok.

Ez az egész már akkor is épp elég fárasztó, ha nem egy elhúzódo, tízórás repülőút után kell ennek az óriási repülőtéren az egyik végéből a másikba rohanni. Már tudom, miért szoktam kerülni a Frankfurtban történő átszállást: mert másfél óra csatlakozási idő sosem elég. Akkor meg pláne nem, ha az ember járata ennyit késik. Ezt valahova mindenképp fel kell írnom nagy, vastag betűkkel, hogy emlékezek rá legközelebb, ha lefoglalom a visszautat Nairoiból Edinburgh-be.

– Elnézést, bocs... – A rohadt életbe, miért olyan átkozottul nehéz a „jobb oldalon állok, bal oldalon haladok” szabályt ezen a végtelenül hosszú mozgólépcsőn betartani? – Sajnálom, csatlakozó járat.

Könyökökbe ütközöm, a mellkasomban lévő szúrást igyekszem figyelmen kívül hagyni. Ez annyira ciki! Még öt percet sem vagyok képes egyhuzamban futni, anélkül, hogy ne érezném, úgy, hogy mindjárt megfulladok a légszomjtól. A vállamon a hátzsisák vagy egy tonna, a kapucnis felsőm túlságosan meleg, de persze ez csak akkor tűnt fel, amikor az előbb a Boeing szűk folyosóján a többi utassal együtt ácsorogtam, és vár-

tam, hogy végre kiszállhassak. Most legszívesebben megállnék, és letépném magamról a pulcsit, azonban egyrészt nem érek rá ilyesmire, másrészt most már úgymint mindegy.

Megbotlom, amikor a mozgólépcső tetején végre szilárd talajt fogok. A testem már lendülne tovább, az izmaim, miután megszűnik a gyorsulás, alig bírják visszafogni, és istenem, muszáj ismét rendszeresen eljárnom futni, ha szeretnék valamit kezdeni a tesijegyeimmal! Esetleg példát vehetnék Theóráról. A bátyám, ha tanult, mindig lement az internátus edzőtermében lévő futópadra. *Az agy mozgás közben sokkal gyorsabban tárolja el az újonnan megszerzett ismereteket. Ez tudomány, Henry.* És az is tudomány, hogy a szívem minden dobbanáskor majd kiugrik a helyéről, ha nem lassítok, és...

Pillanat. B20-as kapu. B.

Olyan hirtelen állok meg, hogy egyszeriben németnek hangzó szitkok áradata zúdul rám. A pulzusom tovább dobol a fülemben, miközben a felettem lógó táblákat bámulom. Talán csak kevés vér jutott a fejembe, és már hallucinálok. Vagy tényleg az áll ott, hogy C-D kapuk?

Basszus! Hol a francban kanyarodtam rossz irányba? A csatlakozást miért mindig a repülőtér másik végére teszik, bárhol is szállok át, és miért...

A tompa hang, ami abban a másodpercben hangzik fel, amikor oda sem nézve megfordulok, nem cseng valami jól. És nem is jó érzés. Már elfelejtettem, milyen az, amikor egyszer csak minden levegő kiszalad a tüdőből, ha valaki teljes erővel belerohan az emberbe. A sima járólapon, egy lány két térd között landolok. A hátizsákom egyik csatja kinyílik, és a zsák tartalma szétszóródik előttünk a földön. Ásványvíz, fejhallgató, rágógumik, egy csomag mini sós pereg a repülőről, telefontöltő és az útlevelem. De én ebből semmit sem érzékelek. Csupán világoszőke, állig érő haját és egy élénk szürkés-kék szempárt látok.

– Bocs, bocs... – kezdi, aztán csak mondja és mondja. Amiből semmit sem értek, remélhetőleg nem azért, mert az ütkö-

zésnél beütöttem a fejem. A szavak németnek hangzanak, az ő szájából viszont nem csengenek olyan keményen.

– Minden oké? – kérdezek vissza. Valójában arra számítok, abba hagyja egy pillanatra, ha rájön, angolul kell válaszolnia ahhoz, hogy megértsem. De egy másodpercet sem habozik, máris nyelvet vált, és atyaég, vajon miért annyira vonzó?

– Igen, igen, azt hiszem – feleli. – És veled? Sajnálom, nem kellett volna úgy rohannom, de...

– Nem, semmi baj. Én nem figyeltem oda. – Az agyam ekkor kapcsol. Reflexszerűen az ásványvizes üveg után nyúlok, ami vésszesen az arra sietők irányába kezd gurulni. Miközben elkapom, a lány tekintete a dolgaimat pásztázza. Mintha magában épp azt mérlegelné, segítsen-e az összeszedésben, vagy sem.

– Sajnálom, én... – De elhallgat, amikor újra ránézek. – Rettenetes késésben vagyok, a járatom mindjárt indul, és...

A repülőtéren hangosbemondóján megszólaló fémes hang félbeszakítja. Villámgyorsan felugrik, miközben a hangszórókból német szavak zengenek. Visszatartott lélegzettel hallgatom, amikor angolul is megismétlik.

„Utolsó felszólítás Bennington és Wiley utasok részére. Kérjük haladéktalanul menjenek a B20-as beszálló kapuhoz! Utolsó felszólítás.”

– Sajnálom... – A lány olyan pillantást vet rám, ami egyszerre bűnbánó és kétségbeesett.

– Ez a tiéd? – kérdezem, mire bólint. – Edinburgh?

– Te is?

– Igen – válaszolom.

Habozik. Majd lehajol a cuccaimért.

– Oké, sietnünk kell.

Három gyors kézmozdulat mindkettőnk részéről, a fülhallgatót a hátizsákom tetejére kanyarítom, és már fel is pattanok. Az útlevelemet továbbra is a kezemben tartom.

– Wiley? – tudakolom, miközben ránézek.

– Emma – mutatkozik be, abba az irányba mutatva, ahonnan épp jöttem. Futásnak eredünk. – És te?

– Henry. Örülök. – Csak egy-egy rövidke szóra futja, mert a tüdőm ismét lángokban. Vagy még mindig, mindkettő esélyes. – Messze van? – kapkodok levegő után, miközben egyre inkább lehangy, én pedig így a háta mögé kerülök. Emma. A szürke szemű lány. És egek, milyen gyors!

– Nem tudom. – A válla felett körbenéz, miközben szorosan tartja hátizsákja szíját. – Muszáj kicsit behúznunk!

– Én ennél gyorsabban nem tudok!

– De, tudsz!

A fenébe is, téved. Lehet, hogy ő képes rá.

Úgy mondja, mintha ez a világ legkönnyebb dolga lenne.

– Nem, erre, nekünk erre kell mennünk! – Nem sokkal a következő mozgójárda előtt megragadja a csuklómat, és jobbra ránt.

És valóban. *B35-1-es kapu* olvasható a táblán. Az előbb itt téveszthettem el, és mentem tovább.

Emma néhány szót motyog, ami eléggé németnek és bocsátnatkérőnek hangzik, miközben gurulós kézipoggyászatot húzó emberek mellett rohanunk, és kikerüljük a kisgyerekeket.

Rém ciki, hogy ennyire nem kapok levegőt, míg Emma mellkasa ugyanolyan tempóban emelkedik és süllyed, csupán az arca pirult ki egy kissé. Valószínű nem hosszabb táv pár száz méternél, számomra mégis úgy tűnik, ez a repülőtéri folyosó soha nem akar véget érni.

B31

B29

B27

A *B24*-nél éppen elkezdődött a beszállás, mindenhol emberek tolonganak. Pont az út közepén. Hálás vagyok nekik, mert emiatt gyalogolhatok pár lépést. Emmát elnyeli előttem a várakozók tömege, én pedig kényszerítem magam, hogy tovább fussak.

A mi kapunk környéke teljesen kihalt. Már messziről kitűnik a többi váró közül, amelyeknél egy szöveget sem lehet leejtteni,

annyian vannak. Az üveglak mögött még látom a gépet, de már senki sem áll a pultnál.

Emma lassít, amint ő is felismeri, hogy elkéstünk.

A fenébe... Szúr az oldalam, kezemet a csípőmre téve nyomkodom.

– Ne már! – morogja Emma. A hangja túlságosan is normálisan cseng a sprinthez képest, amit lenyomtunk. – Hiszen az előbb szólítottak minket, és...

– LH 962 Edinburgh-be? – kiált oda ekkor egy férfi.

Legszívesebben a légiutas-kísérő nyakába ugranék, aki ebben a pillanatban lép ki a repülőgéphez vezető folyosóról.

– Igen.

– Remek, jöjjenek kérem!

Igyekszem nem túl hangosan zihálni, miközben előveszem a mobilom a kapucnis pulcsim kenguruzsebéből. Az arcom tuti rákvörös. Emmának viszont, úgy tűnik, meg sem kottyant a futás. Ezt meg hogy csinálja? Biztos, hogy emberből van?

Megnyitom a beszállókártyát a mobilomon, és az utaskísérő felé nyújtom az útlevelemet. Miután visszakapom, pár lépéssel odébb megvárom Emmát. Neki papírra nyomtatott beszállókártyája van, ami némi mosolygásra készítet. Ez valahogy olyan édes.

Megköszöni, az arca még mindig kicsit piros a futástól, amikor rám néz. Azt hiszem, meglepődik, hogy megvártam. És abban a pillanatban megtörténik. Tekintete az arcomról a mellkasomra vándorol. Látom, ahogy a kapucnis pulcsim sötétkék, pamut anyagán lévő fehér, hímzett logót bámulja. A Dunbridge Akadémia egymásba fonódó kezdőbetűit az egyszerű címer közepén, amit borostyánindák kereteznek. Emma ismeri. Látom a szemében, és még mielőtt egy szót is szólna, gondolatban mind a nyolc évfolyamot végigpörgetem. De nem, ez lehetetlen. Újnak kell lennie, különben biztos feltűnt volna. Még ha nem is tudom kívülről a Dunbridge mind a négyszázharminckettő tanulójának a nevét, látásból mindet ismerem. És az arcukat nem felejttem el.

– A Dunbridge Akadémiára jársz? – érdeklődik Emma, és a hangja olyan tisztelettel vegyes csodálatról árulkodik, hogy most már teljesen biztos vagyok benne.

De még mennyire, hogy új! Csak olyasvalaki tesz fel ilyen kérdést, aki az internátust puszta neten található, csillivilli beszámolókból ismeri.

– Igen – felelem, amikor az utaskísérő felbukkan Emma mögött.

– Siessenek, kérem! – mondja amolyan csupa-mosoly stílusban, vakítóan fehér fogakkal, ámde azon a nyomatékos-barátságos módon, ami továbbhaladásra ösztökél. Emma pillantása továbbra is rám szegeződik. Ez nem tetszik, hirtelen olyan megszeppentnek látszik.

– Ez az első éved?

– Igen. – Emma olyan szégyenlősen mosolyog, hogy legszívesebben azon nyomban megölelném. Persze, csak ha nem izzadtam volna le teljesen. És igazából még akkor sem. Végül is nem ismerjük egymást. De vajon miért egyedül utazik? Hiszen az új diákokat mindig a szüleik hozzák. Még azokat is, akik Szaúd-Arábiából vagy Mexikóból jönnek. És Németország tényleg nem a legtávolibb nemzet, ami az iskolánkban képviselteti magát. – Csak egy évet maradok, cserediákként – egészíti ki, miközben végigsietünk a hosszú folyosón. A falak közel vannak hozzánk, a padlószőnyeg elnyeli a lépteinket. Nem tetszik, ahogy a padlót bámulja, miközben beszél hozzám. Nem látszik valami... boldognak.

– De menő! Az angolod is szuper.

Amikor felemeli a tekintetét, rögtön leveszem, hogy nyilván valami rosszat mondtam.

– Köszönet – suttogja.

Annyi mindent akarok kérdezni! Pontosan honnan jön, igaz-e, minden ilyesmit, de esélyem sincs rá, mert ekkor a repülőgép ajtajához érünk. Egy utaskísérő hölgy már vár minket.

– Üdvözljük önöket a fedélzeten! – köszönt, türelmetlenül mosolyogva.

– Te hol ülsz? – kérdezem Emmát. A többi utas már mind becsatolta magát. Az okostelefonjaikat bámulják, amit mindjárt repülőgép üzemmódra kell állítaniuk, vagy idegesen tekingetnek az irányunkba.

– Huszonhét D – válaszolja Emma, a válla felett rám pillantva. – És te?

Kár... Átsuhan az agyamon, vajon mekkora szemtelenség lenne most megkérni valakit, nem cserélhetnénk-e helyet.

– Itt – mutatom, a huszonkettő C mellett elhaladva. A folyosó melletti hely természetesen foglalt. A középen ülő nő pedig már feltette a vastag, zajszerűs fejhallgatóját, és nem úgy néz ki, mint aki örülne neki, ha megszólítanák.

– Á, oké. – Emma továbbmegy. – Akkor jó utat! Még látjuk egymást, Henry.

– Igen. – Nyelek egyet. – Jó utat neked is!

EMMA

Az én soromban a középső ülés még szabad. Hát persze. Ezt foglaltuk anya nevére, de ő valahol Nizzában ül, és nem mellettem.

Ez csak akkor jut eszembe, amikor Henry már elfoglalta a helyét, és egy légiutas-kísérő arra kér, hogy amíg a repülési magasságot el nem érjük, már ne csatoljam ki a biztonsági övet.

Szóval csak ülök ott, a személyzet biztonsági utasításait figyelmen kívül hagyva, és a pillantásommal Henryt próbálom szuggerálni, hogy forduljon felém.

Nem megy. Teljesen elmerül a mobiljában, látom, ahogy gyorsan pötyög, és büntudatosan a légiutas-kísérőre néz, aki feltételezhetően megkérte, kapcsolja át repülőgép üzemmódra.

Fordulj meg, fordulj meg, fordulj meg!

Valahogy jó lenne jelezni neki, hogy később hátrajöhetne, és ideülhetne mellém. Persze, csak ha akar. Fogalmam sincs. Tulajdonképpen mindegy is. Még azzal sem vagyok tisztában, hogy *én* akarom-e. Nem, ez nem is igaz. Tudom. Nem akarom. Semmiképp sem. Kedvesnek tűnik, de jobb, ha elfelejtem. Ő is csak férfiból van. És mindannyian tudjuk, az mit jelent. Összetört szíveket és ezernyi könnyet, amiket sosem kapunk vissza. Az ember hat hónapig együtt van valakivel, aztán csak úgy a semmiből érkezik egy üzenet, hogy az illető érzései valahogy már nem a régié. Elegem van az olyan pasikból, mint Noah az évfolyamomból, vagy mint az apám, aki lelépett, és soha nem adott hírt magáról. Ennek ellenére itt ülök, és Skóciába repülök, hogy megkeressem, és nem bírom megállni, hogy ne nézzek folyton Henry irányába. Vajon miért csinálom?

Henry nem fordul meg, és minél inkább reménykedem benne, annál nevetésesebbnek érzem magam. Ki tudja, egyáltalán ugyanabba az évfolyamba járunk-e? Nagy az a bentlakásos iskola, az is lehet, hogy semmi közünk nem lesz egymáshoz. Ami nagy kár lenne... Jézus, Emma! Most már aztán elég!

A vállát bámulom a sötétkék kapucnis felsőben, és azon tűnődöm, hány éves lehet. Biztos már végzős. Annak látszik. Olyan magabiztosnak és higgadtnak. Mint a mi érettségizőink, akik csak úgy végigvonulnak a folyosón, mert már olyan felnőttek, olyan lazák, mintha az egész átkozott iskola egyedül az övék volna. De az is lehet, hogy a bentlakásos iskolában mindenki ilyen. Meglátjuk, nemsokára magam is megtapasztalhatom.

Mindenesetre ő már nem fog megfordulni. Nem mintha akkora jelentősége lenne. Előveszem a táskámból a fülhallgatóm, és bekapcsolom a One Direction egy régi számát, hisz mindjárt felszállunk, és egy kis lelki béke most jól jönne.

De miért nem fordul meg? Ha mellém ülne, kifaggathatnám a bentlakásos iskoláról. Vagy másról. Hogy például miért Frankfurtból repül Edinburgh-be, amikor a kiejtése alapján annyira brit, hogy nem kétséges, honnan származik. Talán nyaralásból

érkezik? Milyen az élet az internátusban, és nem ismersz véletlenül egy bizonyos Jacob Wiley-t? Nem? Kár, de annyira nem fontos...

Tiszta őrült vagyok.

A repülőgép még áll, de aztán a hajtómű egyre hangosabb lesz. Belenyomódom az ülésbe, a fel- és leszállásokért nem rajongok különösebben, ezért becsukom a szemem. Csak egy kis időre. Csak amíg a repülési magasságot el nem érjük, és úgyahogy biztos nem lehetek benne, hogy mindannyian túléljük. Habár valahol azt hallottam, a leszállások sokkal kockázatosabbak, mint a felszállások. Mindegy... Jobb erre inkább nem gondolni. A zenémet hallgatom, minden más lényegtelen. A One Directiont Taylor Swift váltja, Taylort pedig Lana del Rey.

Csak néha lesek ki. Hátha Henry megfordult. De nem látok belőle mást az ülés karfáján nyugvó könyökén és kezén kívül, amivel az arcát támasztja. Azt is látom, hogy szörnyen álmos lehet, mert minden huszadik másodpercben a feje kissé előrebukik.

Lehet, hogy egy éjszakai járaton repült eddig? A szeme alatti sötét karikák és a melegítőnadrág, amit visel, legalábbis erről árulkodnak.

Amikor felhúzza a pulcsija kapucniját, majd karját keresztbe fonva a fejét az ülésnek dönti, elfordítom a tekintetem. Udvariatlanság idegeneket alvás közben bámulni, de a kapucni alól egy barna hajfürt kandikál ki, és a szeme tényleg zöld. Sötét mohazöld. Mint a skótkockás iskolai egyenruhám, amit holtanaptól hordok. Sötétkék blézer, kék és zöld kockás béléssel és a mellzsebre hímzett iskolai címerrel. Fehér ing és színben hozzáillő nyakkendő.

Képtelen vagyok a gondolataimnak megálljt parancsolni, Henryt látom magam előtt ebben az iskolai egyenruhában, ami – úgy tippelek – baromi jól állhat neki, miközben a feje percről percre egyre inkább a vállára bukik. Ha mellettem ülne, akkor a fejét akár az én...

Egek, Wiley! Ismét lehunyom a szemem, miközben Lana azt énekli: *Hope is a dangerous thing for a woman**. Nem is sejti, mennyire igaza van! Vagy mégis? Aki ilyen dalokat ír, az tudja, miről beszél. Noah, másnap az iskolában. Ahogy közli, ennek amúgy sem lett volna már semmi értelme. Ahogy bólintok, egész higgadtan, érzelmek nélkül, könnyek nélkül. Csak hogy ne legyek az a hisztérikus ex, aki térden állva könyörög, hogy maradjon. Hiszen tudhattam volna. Mert mindig ugyanaz a lemez, mindig, mindig, mindig, senki sem kerülheti el, akármennyire is szeretnénk hinni az emberek jóságában. Amikor jönnek az első nehézségek, egyszerűen lelépnek, ez ellen senki nem tehet semmit.

Nekünk nincs szükségünk férfiakra az életben, Emmi-nyuszi. Anya hangja, és az egyik felem hajlamos is neki elhinni. Mivel anyának tényleg nincs szüksége férfiakra, csak a munkájára, és hogy folyton lefoglalja magát, hogy elfelejtse, mennyire tud ez fájni. Én azonban képtelen vagyok elfelejteni. Hisz levegőt is alig kaptam, amikor a normál ruháimat a pihenőnapom ellenére futócuccra váltottam. Egy amikor-Noah-szakított-velem nap mégsem lehet pihenőnap! Az egy olyan nap, amikor muszáj futnom, hogy ne veszítsem el végképp az eszem. A gondolataim ugyanis csak egyetlenegy módon tudnak lenyugodni: futás közben. Viszont most nem futhatok. Csak egyet tehetek: kényszerítem magam, hogy ne nézzek Henry irányába. Még szerencse, hogy nem mellettem ül. Az egyszerűen végzetes lenne. Semmiképp sem ülhet mellém, aludhat el, és hajthatja a fejét a vállamra. Nekem ilyesmire nincs időm. Noah szakított velem, nekem pedig van egy célom. Egészen egyszerű. Egy év, egy küldetés. Számomra Skóciában mindennek megvan a lejáratí ideje. Újra és újra emlékeztetnem kell magam erre, nehogy megfeledkezzek róla.

Hunyorítok.

És nem, nem fordult meg.

* A remény veszélyes dolog egy nő számára.

3. FEJEZET

EMMA

Frankfurtból Edinburgh kétórás repülőút, ötven perc után felállok, hogy kimenjek a mosdóba. Lehet, hogy eszelősen nézek ki, de már nem elég, ha néha megmozgatom a cipőmben a lábujjaimat, vagy idegesen rázogatom a lábam. Normális esetben nem okoz gondot órákon át egyhuzamban ülni, de normális esetben nem is repülök Skóciába, hogy egy elit bentlakásos iskola új diákja lehessen. Kíváncsi vagyok, vajon tényleg olyan lesz-e, mint amilyen az iskola hihetetlenül előkelőnek tűnő honlapján. Vidáman mosolygó diákok, tankönyveikkel a pázsiton üldögélve, vagy az iskolai egyenruhájukban az épületegyüttes körül sétálgatva. A legmodernebb eszközök az ősoleg épületek tantermeiben. Teljesítménykényszer és versengés helyett a közösségi összetartozás érzése. Nem mintha a régi iskolámban lett volna ilyesmi. Ehhez a legtöbb diák túlságosan is magasról tett a tanulásra, de ha hihetek anya elbeszéléseinek, akkor a bentlakásos iskolában egész más a helyzet. *A Dunbridge kötelez.* Furcsa mondás, de valahogy egészen jól illik az iskoláról alkotott elképzeléseimhez. És Henryhez. Biztos nagyon kötelességtudó, ugyanakkor nem hat strébernek. Mindenesetre, miközben a repülőgép középső folyosóján lépkedek, elhatározom, hogy mindent megteszek, és igyekszem a legjobbat kihozni a Skóciában eltöltött időből.

Folyosóból sajnos nincs több, csak ez az egy. A hosszabb repülésekre tervezett nagy gépeken az ember a kis, fedélzeti konyhán keresztül is átmehet az ülésorok másik oldalára, így tehet néhány kört oda és vissza. Most viszont csak egyetlen oda- és visszaút létezik a mosdóig, de a semminél ez is jobb.

Becsukom a kis kabin ajtaját, és bámulom magam a tükörben, a fejem zúg. A vakító fényben a szőke hajam már-már fehérnek látszik. Állig érő tincseim közül egyet a fülem mögé tűrök, és megnyomom az öblítést, pedig nem is használtam a vécét. Kezet mosok, a durva papírtörölővel megpróbálom szárazra törölni, de az nemhogy felszívna a vizet, inkább taszítja, ezért inkább lerázom a cseppeket az ajtó irányába. Ami egész bonyolult mechanizmussal nyílik befelé, úgy kell elhajtogatni, ami annyira lenyűgöz, hogy csak későn veszem észre, hogy Henry odakint áll.

– Ó, szia! – köszön, és a hangja a zúgó repülőgép miatt most valahogy másként cseng. Mosolyog, ugyanakkor fáradtnak tűnik. Mint aki éppen most kelt fel: szeme enyhén táskás, haja, ami kilátszik a pulcsija kapucnija alól, kócos.

– Jól aludtál? – érdeklődöm, és azonnal meg is bánom, mert most már tudja, hogy figyeltem.

Henry tétovázik, aztán megváltozik a mosolya. Vállat vonva oldalra lép, amikor az egyik hölgy utas megpróbál elslisszanni mellette. Nem értem, mit mond, annyira gyors és érthetetlen angolt beszél, amire Henry még annál is gyorsabb és érthetlenebb angollal válaszol. Hirtelen eszembe jut, hogy a következő tíz hónapban egy teljesen idegen országban fogok élni. Egy idegen országban, ami ugyan a hazám valamelyest, de számomra nem jelent semmit. Még sosem jártam ott.

De hisz ez az anyanyelved, és már most tökéletesen megy. Isi hangja cseng a fülemben, és a gyomrom ismét görcsbe rándul. Apám angol vezetéknevét örököltém, és német akcentusom van, mivel tizenegy éves korom óta nem beszélem az anyanyelvem rendszeresen. Ennyi idős voltam, amikor az apám elment. Lehet, hogy a német iskola angolóráján remekelek, viszont

a kérdés, hogy honnan tudok ennyire jól angolul, minden alkalommal gyomorszájon talál.

– Nem akartál...? – kérdezem, hogy eltereljem a gondolatimat. És a mosdóajtó felé mutatok, amit épp behúzott maga után a nő.

Henry tekintete ismét engem fürkészt.

– Nem, én... csak kicsit ki akartam nyújtóztatni a lábam.

– Vagy úgy. – Nyelek egyet.

– Izgulsz?

Beszélgetni akar. Ebben a kis fedélzeti konyhában, itt, a fürke hátsó felében nincs ellene kifogásom. Olvastam, hogy egy repülőgépszerencsétlenség túlélésének esélye akkor a legnagyobb, ha egészen hátul ül az ember. Na igen, már ha ül... De mi állunk. Még csak be sem vagyunk kötve. Jó lesz, ha nem agyalok ezen tovább.

– Nem – felelem, de valójában igent akarok mondani.

Henry bólint, mintha tudná.

– Szuper lesz – próbál bátorítani. Nem lenne szabad így mosolyognia. Ez igazságtalan. – Mindenki totál jó fej. – Kissé oldalra fordul, kezét a szája elé tartva, mert ásítania kell. – Bocs...

– Jetlag? – találgatok, mire Henry bólint. Aztán megrázza a fejét.

– Nem, valójában nem. Hisz nincs akkora időeltolódás.

– Mégis honnan jössz?

– Nairobi – magyarázza. – Csak három óra különbség. De éjszakai járat volt.

– Nem tudtál aludni?

Megrázza a fejét.

– Mellettem ült egy nő, csecsemővel a karján, és hát igen, kissé fárasztó volt.

– Mit csináltál Nairobiban? – érdeklődöm, az ujjbegyeimet végigfuttatva a mellettem lévő fémfűkökön. Meglepően hidegek. Henry tekintete követi a kezemet, egy pillanatig nem vagyok biztos benne, vajon hallotta-e a kérdésemet. Aztán elfordul, és újra rám néz.

– A szüleimet látogattam meg. Az Orvosok Határok Nélkülnek dolgoznak. – Ezt úgy ejti ki, mintha már vagy ezer-szer elmondta volna. Tisztára, mint amikor én darálom, hogy szinte alig ismerem az apámat, mert elment, amikor tizenegy voltam.

– Ó, klassz!

Henry bólint és mosolyog.

– A te szüleid mivel foglalkoznak?

– Az anyám ügyvéd – válaszolom, és Henry nem kérdezősködik az apámról. Magamban hálás vagyok ezért. Egy pillanattig úgy néz rám, mintha megértett volna valamit. Valamit, amit más nem ért.

– Nem akartad, hogy veled tartson? – kérdezi ehelyett.

– Az internátusba? – kérdezem tétován. – De – vallom be.

– Csak nem tudott eljönni. A munkája miatt Nizzába kellett mennie, és Franciaországban sztrájkol a földi személyzet.

– Kár – feleli, én pedig gyorsan vállat vonok.

– Nem olyan vészes – mosolygok, de Henry közben úgy néz rám, mint aki nem igazán hisz nekem. – Oké, talán egy kicsit, de nem számít.

– Valójában jobb is így, utána nem kell senkitől elbúcsúznod.

– A vállával a mellettünk lévő falnak támaszkodik.

– Ez így van. – Másoktól sem búcsúztam el. Még Isitől sem, aki fel sem ajánlotta, hogy kikísér a repülőtérre, amit azért elég furcsának találtam, mert ha az én legjobb barátnőm ment volna el egy évre, én biztos megtettem volna érte. De nem akartam vitába bocsátkozni, a járatom amúgy is nagyon korán indult.

– Nekem mindig ez volt a legrosszabb – avat be Henry. – Amikor anya és apa az internátusba hozott minket, és aztán elmentek. Az a fél óra utána... nem valami jó. De csak addig, amíg be nem költözöl a szobádba. Ott találkozol a barátaiddal, és el is felejtéd, min szomorkodtál az előbb.

Bólintok, pedig nekem nincsenek barátaim, akikkel találkozhatnék. A Dunbridge Akadémián nincs senki, aki az ér-

kezésemkor fogadna, és ez a gondolat egyszeriben szíven talál. Lehet, hogy Henry olvas a gondolataimban, mert máris folytatja: – Szívesen megmutatok neked mindent, amikor odaértünk. – Mosolyog. – Néha olyan szívesen lennék én is első éves, és érkeznék újoncként az internátusba. Először minden olyan izgalmas. Mintha hazaérkeznél, pedig még nem is ismered.

Ebben azért erősen kételkedem, de még ha igaza is lenne, én csak egy évig maradok. Lehet, hogy erre jó lenne emlékeztetni, de valami oknál fogva mégsem teszem. Talán mert félek, hogy akkor már nem fog úgy beszélni velem, mintha egy csónakban eveznénk mi ketten.

– Én majd mindent megmutatok – ismétli Henry.

Válaszolni már nincs lehetőségem, mert egy légiutas-kísérő közeledik felénk.

– Kérem, foglalják el a helyüket, mindjárt megkezdjük a le szállást.

Henry azonnal bólint. Tekintete röviden megpihen rajtam, én pedig követem a folyosón a helyünkre.

Miközben a gép ereszkedik, lassan, de biztosan idegesség vesz erőt rajtam. Amint leszállunk a kifutópályára, egy teljesen idegen városban leszek. Vagyis tényleg igaz. Ez az én új valóságom.

Amint a repülőgép beáll a parkolóhelyre, minden utas egyszerre pattan fel. A középső folyosón tolongóktól nem látom Henryt, mire pedig végre én is felállok, hogy kivegyem a hátizsákomat a csomagtérből, ő már elment. Hát persze, hogy elment. Mégis mit képzeltem? Mostantól a bébiszitterem lesz, és türelmesen vár? Másrészt azt mondta, mindent megmutat majd a bentlakásos iskolában, és ugyanoda vezet az utunk, így azért elvárható lett volna, hogy velem marad, vagy nem?

Átvágok a folyosón, fejemben a mai tennivalóim listájával. Totál egyszerű. A poggyászkiaadó szalaghoz menni, majd át az útlel-ellenőrzésen, aztán ki. Megkeresni a reptéri transzfert, amely összegyűjti a diákokat, és a Dunbridge Akadémiára viszi őket.

Vajon Henry is a busszal megy? Ő biztos tudja, hogy hol...

– Helló! – Összerezzenek, amikor meglátom odakint állni a repülőtér épületének folyosóján. Megvárt. – Hát itt vagy végre!

Érzem, ahogy az arcom felmelegszik.

– Köszönöm, hogy megvártál.

– Ez csak természetes. – Mosolyog, és a hevesen dobogó szívem megnyugszik kissé.

Ahogy átvágunk a repülőtéren, megtudom, hogy Henry ötödikes kora óta ebbe a bentlakásos iskolába jár, valamint azt is, hogy idén először diákképviselő. Nem sokat tudok róla, mégis azt hiszem, ez tökéletesen illik hozzá.

Ahogy Henryvel beszélgetek, nem érzem úgy, mintha csak két órája ismernénk egymást. Két óra, aminek nagy részét ráadásul nem is együtt, hanem külön töltöttük. Szinte azonnal megkedveltem, és ebben van valami, ami nyugtalansággal tölt el. Ha nem vigyázok, könnyen veszélyessé válhat számomra. Henry kedves, igen, de valószínűleg pont emiatt ő az iskola diákképviselője. Jobb, ha nem képezlek bele ebbe túl sokat. Biztos alapból mindenkivel ilyen barátságos.

Miközben a poggyászkiaadó szalag mellett a holminkra várunk, küldök anyának egy rövid üzenetet, hogy leszálltam. Kissé zavarba jövök, amikor meglátom Isi üzenetét az anyámé alatt. Aztán mégis megnyitom, és elküldöm neki is ugyanazokat a szavakat. A legjobb barátnőmmel nem sokat kommunikálunk mobilon, emiatt a szünetekben néha olyan érzés, mintha eltávolodtunk volna egymástól. Amikor a tanítás alatt minden nap együtt lógunk, az egészen más. És hogy mindebből mi a konklúzió a következő évre nézve, abba most jobb nem belegondolni.

Henry és az én bőröndjeim az elsők között vannak, ami valószínűleg annak köszönhető, hogy legutoljára kerültek a repülőgép rakterébe. Henry szinte meglepődik, hogy a csomagját ilyen rövid átszállási idő mellett egyáltalán sikerült egyik járatról a másikba eljuttatni.

Miután túlesünk az útlevel-ellenőrzésen, ismét eszembe jut, hogy az előbb azon morfondíroztam, vajon a srác miként jut el

a bentlakásos iskolába. Már épp készülök, hogy megkérdezzem, amikor belépünk a fogadócsarnokba. Henry tekintete a vára-
kozókat fürkészi, amikor egy alak hirtelen kiválik a tömegből
– majd minden csak úgy megtörténik.

Egy lány az, a mi korosztályunk. Van abban valami varázslatos és hihetetlenül elegáns, ahogy Henry felé szalad. Aki erre elengedi a bőrröndjét, néhány másodperccel később pedig a karjaiba zárja a lányt.

– Hát szia! – hallom, ahogy köszönti, és elfordítom a tekintetem, amikor megcsókolják egymást. Nem is tudom, miért érzem magam hirtelen olyan nagyon feleslegesnek.

Barátnője van. Méghozzá gyönyörű. Azok a csillogó, sötét lokinik, az a fénylő, barna szempár! Ragyogó mosollyal pillant Henryre, majd elsimít egy hajtincset a homlokából, és újra megcsókolja.

– Bocsánat! Szabad lesz?

Ijedten félreállok, ahogy néhányan megpróbálják átverekedni magukat mellettünk. Gyorsan én is utat török, Henry a bőrröndjéért nyúl. Tekintete a lányra szegeződik, nem értem, mit mond neki. Talán a repülőtéri láрма vagy a fülemben lévő zúgás teszi.

Hirtelen tudatosul bennem, hogy Edinburgh-ben vagyok. Teljesen egyedül, senki sem jött velem. És senki sincs itt, aki várjon, ahogy Henryt várta a barátnője. Még apám sem, mivel halvány sejtelve sincs arról, hogy a hazájában vagyok, és őt keresem. Ujjaimmal szorosan markolom a bőrröndöm fogantyúját. Mit keresek én itt egyáltalán?

Nem akarom Henryt és a barátnőjét zavarni, de olyan rosszul venné ki magát, ha most csak úgy lelépnék a buszt keresni, ahogy valójában terveztem. Amikor bizonytalanul feléjük lesek, Henry épp szembefordul velem. Egy pillanatig fürkészően néz körül a tömegben, majd észrevesz.

Azzal a meleg, őszinte mosolyával néz rám, amibe jobb, ha inkább semmit sem képzelek bele.

– Grace, ő itt Emma. – A kezével magához húzza a lányt, miközben felém közeledik. – Cserediák lesz nálunk egy évig.

– Szia, Emma! Örülök, hogy megismerhetlek! – Grace ragyog, és amikor egyszer csak átölel, azt sem tudom, hol vagyok.
– Isten hozott nálunk!

Kissé meghökkenve bólintok.

– Köszönöm.

– Honnan ismeritek egymást? – kérdezi, hangjában mindenfajta bizalmatlanság nélkül.

– Frankfurtból, mindketten borzasztó nagy késésben voltunk. – Henry megvonja a vállát. – Én már tényleg azt hittem, nem érem el a csatlakozást.

– De szerencsére minden jól alakult. – Grace rámosolyog Henryre, majd rám néz. – Te is jössz a busszal, Emma?

Tétovázom.

– Igen, én... azt terveztem.

Megfogja az egyik bőröndömet.

– Szuper. Ezt viszem én, oké? Szerencsére Mr. Burgess megengedte, hogy én is felszálljak, miután egy csomót nyavalyogtam neki, hogy mindenáron meg akarom lepni Henryt. A transfer valójában csak azoknak a diákoknak van, akik a bentlakásos iskolában laknak. – A homlokomat ráncolom, de Grace már folytatja is: – Én külsős diák vagyok a Dunbridge-ben, és Ebringtonban élek a szüleimmel.

– Az a szomszédos település – magyarázza Henry. – A környékeliek többsége Edinburgh-ben jár iskolába, de aki szerencsés, ösztöndíjat kaphat az internátusba.

Bólintok, és követem őket. Általában nem jellemző rám, hogy az új emberekkel ilyen gyorsan beszélgetésbe elegyedjek, Henry és Grace mellett azonban egyáltalán nem érzem azt, hogy idegen volnék. Talán tényleg minden úgy van, ahogy anya mesélte. Miszerint a Dunbridge Akadémiára járni azt jelenti, hogy az ember számtalan testvérrel együtt nőhet fel. És egy közösség részévé válhat, de úgy igazán. Nem úgy, mint a Heinrich Heine Gimnáziumban. Nem hinném, hogy ott bármelyik iskolatársam valaha így érzett volna, akárhányszor is beszélt erről az

igazgatónk. Az csak egy iskola maradt, semmi több. Egy hely, ahol egész héten senyvedünk, és igyekszünk a lehető legláthatatlanabbak maradni, hogy még véletlenül se vonjuk magunkra a figyelmet. Abban az iskolában újnak lenni meglehetősen nagy szívás. Legalábbis nem igazán tudom elképzelni, hogy ott olyan nyitott és kedves emberekkel lehetne találkozni, mint Grace és Henry.

A segítségük nélkül jövök rá, sosem találtam volna meg az utat. Követem őket a repülőtér mellett véget érni nem akaró buszparkolón, és a szívem hirtelen kalapálni kezd, amikor felfedezem az első emeletes buszokat. Ugyan nem pirosak, ahogy azt képzeltem, hanem rózsaszínek és kékek, ennek ellenére határozottan emlékeztetnek arra, hogy ez itt nem Frankfurt. A Dunbridge Akadémia transzferjárata egy kicsi, sötét busz, az iskola fehér logójával. Én ezt a buszt, morfondírozom, magamtól garantáltan nem vettem volna észre.

– Jössz? – hív Henry, amikor tétovázva megállok. Grace kicsit beszélget a sofőrrel, aki Henry bőröndjét és az enyémet is beteszi a raktérbe, majd beszáll.

– Kerül ez valamibe? – kérdezem fojtott hangon.

Henry egy pillanatig zavartan néz rám, majd felnevet.

– Nem, Emma – válaszolja, a csuklómat megragadva. – Te az internátus diákja vagy. Szállj csak be!

– Vagy úgy! – mormolom egyik lábamat a lépcsőre téve. Az első ülések közül már csaknem mind foglalt. Henry sorra üdvözlöli a diákokat, és odainteget nekik. Akik tényleg a világ minden tájáról érkeztek, csak hogy ebben a bentlakásos iskolában tanulhassanak. Legtöbbjük kissé kimerült, mintha Henryhez hasonlóan hosszú utazás állna mögöttük. Miközben hátramegyünk, rájuk mosolygok.

– Mindenki, aki repülővel érkezik, előre szólhat az internátusban, hogy jöjjenek ki érte – informál Henry.

– Ó! – felelem zavartan. – Én nem...

– Nem számít – szakít félbe. – Hiszen van még elég hely.

Bólintok, és követem. Grace büszkén mutat a hátsó ülésre, amely elég széles hármunknak. Meglepő módon Grace egyáltalán nem látszik idegesnek, pedig el tudom képzelni, hogy most sokkal szívesebben ülne Henryvel valamelyik kettes ülésen, hogy zavartalanul csacsoghassanak. A srác a szüleinél volt, hetekig nem látták egymást, biztosan rengeteg mesélnivalójuk van. Mégsem kezdenek bele. Ehelyett onnantól, hogy elindulunk, egyfolytában csak mutogatnak, elmagyarázzák, miképp lehet Edinburgh-be és a tengerhez eljutni. A bentlakásos iskola alig harminc percnyi autóútra van, a városon kívül. A sűrűn beépített környék elsőre meglehetősen szürke benyomást kelt, majd, a város területét magunk mögött hagyva, dombos, zöld tájon haladunk keresztül. Arról, hogy Edinburgh itt van nem messze, idekint szinte egykettőre megféledek az ember. A hatalmas mezőkön, erdőkön és néhány taven kívül nincs különösebben sok látnivaló. Jó ideig egy keskeny országúton visz az utunk, valahol a semmi közepén, majd Henry felém fordul.

– A következő kanyar után ott fent, a dombon már láthatod az internátust. – Bár ő jól ismeri ezt a látványt, mégis kissé izgattottan cseng a hangja. – Ez minden alkalommal olyan, mintha hazatérnél – suttogja, miközben visszafordul az ablakhoz, Grace pedig mosolyogva bólint.

A domb tetejét elérve befordulunk az éles kanyarba. Az előttünk feltáruló út tovább kanyarog, végig a völgyön át, egy folyó mentén, amely a messzi távolban a tengerbe ömlik. És akkor meglátom. A sötét fal övezte egykori kolostorépületet, középen a nagy templomhajóval. A zezugos tetőkön hegyes tornyok emelkednek a kék ég felé. A nap megcsillan egy kis tó sima felszínén, a háttérben pedig a szomszédos falu házai körvonalazódnak.

– Váó! – suttogom.

Henry bólint.

– Ugye? – Vet rám egy pillantást a válla felett. Átkozottul élénkzöld szeme csak úgy ragyog. – Isten hozott itthon, Emma Németországból!

4. FEJEZET

HENRY

Az utolsó előtti alkalom, mondom magamnak. Az utolsó előtti alkalom, hogy a nyári szünet után megérkezem a Dunbridge Akadémiára, azzal a várakozással teli bizsergéssel a gyomromban leszállok a buszról, és belépek a macskaköves belső udvarra. Bárcsak ne lennék ennyire tudatában ennek a ténynek, miközben körülnézek.

Máris észreveszek vagy öt embert, akiket sürgősen üdvözlőnlöm kell, amíg arra várok, hogy kipakolják a bőröndömet. Zsivaj és nevetés tölti be a levegőt, szülők beszélgetnek, tanárok futkosnak ide-oda a csoportok és a csomagthalmok között. Az újonnan érkezőket azonnal fel lehet ismerni, ahogy kissé félénken álldogálnak.

Körülnézek, Emma után kutatok, akit Tori ostromol a fogadóbizottságból, amikor Grace megfogja a karomat.

– Ugye eljössz hozzánk ebédre? Anya már nagyon várja.

Útközben is kérdezte, ezúttal nem úszom meg a válaszadást.

– Mindjárt az első nap? – Ismét lopva Emma felé pillantok. Igazából neki akartam mindent megmutatni. Hogy eszébe se jusson honvágyat érezni.

– Még bevihetjük a holmidat a szobádba, aztán mehetünk – javasolja Grace. Nem tudom, mit mondjak, hisz eddig is mindig így csináltuk. – Vagy nem akarsz jönni?

– De igen! – vágom rá. Az arca barnább lett, mint volt, a haja is valamivel hosszabb. Csak a frufruja új. – Viszont legkésőbb négyre vissza kell érnem. Sinclair igazgatónő köszöntője miatt – magyarázom, miközben Grace a homlokát ráncolja.

– Tényleg, majdnem elfelejtettem, diákképviselő úr!

Elmosolyodom, majd felemelem a kezem, és összeborzolom a frufruját.

– Egyébként cuki.

– Igazán tetszik? – kérdi a haját igazgatva. – Hirtelen ötlet volt, amit lehet, hogy még banni fogok. Új tanév, új én, hisz tudod.

– Nos, turbékoló gerlicék? – szól Sinclair, mielőtt bármit is válaszolhatnék, és én máris a legjobb barátomat ölelem, aki Torihoz hasonlóan az iskola egyik sötétkék pólójába bújt ma. – Megmutassam a lakószárnyhoz vezető utat?

– Fogd be, öreg!

Grace a szemét forgatja, majd ő is odaköszön Sinclairnek.

– Már megbocsáss, mit mondtál? Úgy tűnik, muszáj lesz anyámat tájékoztatni arról, hogy az új diákképviselő káromkodik.

– Csak akkor, ha jetlagje van – jelentem ki.

– Jetlag? Azt hittem, az nem jetlag, ha...

– Nem is az – jegyzi meg Grace, és a bőröndömért nyúl. – Jössz?

Bocsánatkérően nézek Sinclairre, amire egy vállrándítás a válasz.

– Még látjuk egymást, Henry Harold Bennington – búcsúzik, én pedig Grace után megyek. Úton a keleti szárny felé, aminek harmadik emeletén idén a szobám található, néhányszor még megállunk, amikor ismerősöket veszek észre a szintünkről. Üdvözlöm Omart és Gideont a rögbicsapatból, Inést, Salomét és Amarát, akikkel ugyanazokon az órákon szoktam ülni. Grace

türelmetlen pillantást vet az órára, amikor végre áthúzó a bőrdömet az ajtó küszöbén, és belépek a régi épületbe.

– Nyugodtan menj csak előre – javaslom –, rögtön jövök én is.

– Nem, nem – int le. – Vagy előbb még ki akarsz csomagolni? – kérdi.

Valójában tényleg ki akartam. Zuhanyozni, kicsomagolni, talán még aludni is egy kicsit, akkor is, ha tudom, jobban járok, ha nem teszem.

– Nálam is lezuhanyozhatsz – ajánlja fel Grace, mintha olvasna a gondolataimban. – Akkor nem kell a közös zuhanyzóba menned.

– Tizenegyedik osztály – emlékeztetem, miközben felcipelem a bőrdömet a lépcsőn. És hogy ez mit jelent, azt ebben az iskolában mindenki tudja az ötödik osztály óta. Végre nincsenek többé óriás hálótermek és közös helyiségek, helyette egyágyas szobákat kapunk saját fürdővel.

– Ó, ti mázlisták! – sóhajt Grace, pedig ő már mióta élvezi a saját szoba luxusát. Mondjuk, nem szívesen cserélnék vele. Persze, gyakran fárasztó ennyi sráccal megosztani egyetlen helyiséget, de a világ minden kincséért sem cserélném el ezeket az emlékeket. Azt hiszem, mindent elmond, hogy Sinclair sem a szüleivel él Ebringtonban, hanem már ötödikes kora óta a hálótermekben együtt töltött éjszakákat részesíti előnyben. Az igazgatónő fiaként ő választhatott. Különösen az elmúlt két év, a Sinclairrel, Omarral és Gideonnal egy négyfős szobában eltöltött idő kovácsolt össze minket. Szinte kár, hogy mostantól saját szobánk lesz. De legalább mindannyian ugyanazon a folyosón vagyunk.

Jelentkezem Mr. Acevedónál, az idei szárnyfelügyelőnél, akitől megkapom az új szobám kulcsait. A keletre néző ablakból a sportpályákra lehet látni. Alig különbözik a többi helyiségtől, amikben eddig laktam, csak persze sokkal kisebb.

Tényleg lezuhanyozom, és utána úgy érzem magam, mintha újjászülettem volna.

– Készen állsz? – kérdezi Grace, amikor végzek. Felpattan az ágyamról, az ajtóhoz megy, és már nyúl is a kilincsért. – Anya már kérdezte, hol maradunk ennyi ideig. Szerintem neki és apának jobban hiányoztál, mint nekem – viccelődik, mire elmosolyodom, de közben valahol legbelül egy kis szúrást érzek. Talán mert a Kenyában töltött öt hét alatt valójában feleannyit sem gondoltam Grace-re, mint amennyit feltehetően kellett volna. Az elmúlt években gyakran órákon át Skype-oltunk, amikor épp távol voltam. Ezúttal napok teltek el anélkül, hogy egyetlen üzenetet is küldtünk volna. És még csak azt sem mondhatnám, hogy ez különösebben zavart volna. Egyszerűen olyan semleges lett a dolog, azt hiszem, és ez nem tetszett.

Bár az is igaz, hogy teljes mértékben a családommal töltött időre akartam koncentrálni. Korábban a szünetekben mindig anya és apa jöttek Skóciába. Viszont néhány éve már Theo, Maeve és én látogatunk el hozzájuk nyáron az épp aktuális szolgálati helyükre. Tavaly ősz óta például egy nemzetközi kórházba Nairobi közelében. Természetesen nem ott töltöttük az öt hetet, anya és apa szabadságon voltak, így együtt utaztunk Dél-Afrikába. Halványan még rémlik az az időszak is, pár évvel ezelőtről, Johannesburgból, amikor még nem a Dunbridge Akadémia diákja voltam, hanem mindig ott jártam iskolába, ahol a szüleim éppen dolgoztak. Gondolom, korántsem átlagos, ha az ember már tizenkét évesen bentlakásos iskolába kerül, és évente csak néhány hétre láthatja a szüleit. Az idősebb testvéreim nélkül, akik ugyan velem egy időben jöttek ide, de mostanra már a St. Andrewson folytatnak egyetemi tanulmányokat, bizonyára sokkal rosszabb lett volna. Különösen Maeve nélkül... Aki ugyanolyan gyorsan illeszkedett be és tett szert új baráti körre, mint Theo, ennek ellenére sosem érezte velem, hogy bosszantja a jelenlétem.

Még ha kezdetben nem is volt itt könnyű nekem, a Dunbridge Akadémia jelentette az első állandó pontot az életemben. Egy helyet, ami mindig ott vár, és sosem változik, amikor a szünidő

után visszatérek, tele az ismerős arcokkal, barátokkal, akik beszélnek a nyelvemet.

Ekkor újra Emma jut eszembe, és mintha egyfajta lelkiismeretfurdalást éreznék miatta. Mert tudom, milyen érzés újnak, elveszettnek lenni, milyen, ha a sok újdonság letaglóz. Azt terveztem, egy kicsit törődöm vele, a szárnyaim alá veszem, ehelyett mit csinálók?

Nagyot nyelek.

Azt, amit várnak tőlem. A barátnőmmel – akit hetek óta nem láttam – a családjához megyek.

EMMA

A Dunbridge Akadémia belső udvara valódi méhkasra emlékeztet. Mindenütt hatalmas Land Roverek, sötét terepjárók és limuzinok sorakoznak, amelyekből a szülők utazótáskáikat és bőröndöket pakolnak ki, miközben a diákok lelkesen üdvözik egymást. Néhányan közülük már az iskolai egyenruhájukat hordják, de a legtöbben még hétköznapi ruhában ácsorognak.

Henryt rég szem elől vesztettem. Miután leszálltunk a buszról, őt és Grace-t máris vagy tucatnyi ember vette körül, hogy köszöntse. Úgy tűnik, ők ketten szinte mindenkit ismernek. Velem ellentétben. Mégsem akarok most piócafént rájuk tapadni.

– Te nagyon úgy festesz, mint aki új itt.

Ahogy elfordítom a fejem, egy velem egykorú lány szeplőkkel borított arcába nézek. Hosszú, rézvörös haja rendezett, fonnott copfban lóg a vállára.

– Tori vagyok, szia! Tizenegyedikes, és az újonnan érkező diákokért felelek.

A szívem csak úgy repes az örömtől. Tizenegyedikes. Pont úgy, mint én!

– Emma vagyok – mutatkozom be. Bizonyára hallani lehet a megkönnyebbülésemet, mert Tori egy megnyugtató mosoly-

lyal ajándékoz meg, majd kezét rázunk egymással. Pólóján, a bal melle fölött az iskola hímezett címere díszleg, alatta pedig egy névtábla lifeg.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Emma. Üdvözöllek a Dunbridge-ben!

Azt hiszem, ez az a pillanat, amikor az utolsó, még bizonytalan részem is megérti, hogy ez valóban megtörténik. Mielőtt még eldönthetném, hogy ez jó-e vagy rossz, Tori tovább beszél.

– Segíthetek a csomagoddal? Melyik osztályba jársz? Gyere, bemutatlak a szárnyfelügyelődnek.

– Tizenegyedik. – Nyelek egyet. – Cserediák vagyok, egy évig.

– Ó, de klassz! Akkor egy évfolyamra járunk! Menjünk, át-kísérlek. – Tori a bőrröndjeimre néz. – Teljesen egyedül érteztél?

Bólintok, és görcsösen elmosolyodom.

– Úgy volt, hogy az anyám is elkísér, de nem jött össze.

– Á, értem.

– Nem olyan gáz! – vágom rá gyorsan, gyorsabban, mint szándékoztam. Viszont azt még kevésbé szeretném, hogy mindenki azonnal sajnálni kezdjen.

– Most már jó helyen vagy – biztat Tori jókedvűen, és megfogja az egyik bőrröndömet. – Csak utánam!

Követem, át az árkádokon, amelyek az internátus közepén álló, régi templomot kötik össze a területet mindkét oldalon körbevevő, hosszúkás épületekkel. Tori befordul balra, végül egy sima kőből készült, kanyargós lépcsőhöz érünk. Mindenféle tanulók jönnek-mennek, néhányan kis csoportokba verődve, mások a szüleikkel. Tori időnként odainteget valakinek. Úgy tűnik, átkozottul sok embert ismer.

– Majd később mindent megmutatok neked szép nyugiban, ha szeretnéd. Ötödikes korom óta itt vagyok, az iskola minden szegletét ismerem. – Abba az irányba mutat, ahonnan jöttünk. – A régi templomban található az étkező, vele szemben, a déli szárnyban a tantermek. Itt, a nyugati szárnyban találsz

a lányok hálókörzetét, a fiúké szemközt van, a keleti szárnyban. Kilencediktől kezdve minden évfolyamhoz egy emelet tartozik, a fiatalabbak hálótermei nyolcadikig odaát, az északi szárnyban vannak. – A lépcső alján Tori megáll. – Van egy jó és egy rossz hírem számodra. A jó hír, hogy a mi szobáink majdnem legfelül vannak, csak a tizenkettedikeseknek van jobb kilátásuk, közvetlenül a tetőtérben. A rossz hír: nincs lift.

– Ó! – mondom, miközben tétovázva a csomagokért nyúlok. – Kösz, de nem kell segítened, egyedül is boldogulok, majd kétszer... – kezdem, de Tori rosszállóan felvonja a szemöldökét.

– Na, de kérlek! Persze, hogy segítetek. Most már te is családtag vagy.

Elmosolyodik, nekem pedig sírhatnékomban támad. Nem úgy hangzik, mintha csak valami elcsépzelt közhely lenne, főleg, ha arra gondolok, Tori az előbb is milyen szívélyesen fogadta a többi diákot.

– Rögtön megkérdezzük Ms. Barnett-től, melyik szoba a tied – teszi hozzá Tori enyhén zihálva, miközben a kisebbik bőröndjével felcaplat a kopott kőlépcsőn. – Ő felel a harmadik emeletért, hozzá kell fordulnod, ha valami kérdésed lenne.

– Tehát ő a szárnyfelügyelő? – feltételezem, Torit követve. Egy csapat fiatal lány trappol lefelé a lépcsőn velünk szemben, gyors lépteik visszhangokat vernek a vakolatlan falak között.

– Gyorsan tanulsz. – Tori elvigyorodik, az első emeleti folyosóra mutatva. – Az első emeleten vannak a kilencedikesek szobái, a másodikon a tizedikesekéi és így tovább.

Kinézek a lépcsőház egyik osztott ablakán. Innen közvetlen kilátás nyílik egy további füves udvarra, ami valahol a templom mögött kezdődhet. A pázsiton kövezett utak futnak keresztül-kasul, amiken most is tanulók sora iparkodik valamerre.

A Dunbridge Akadémia egyes épületei két belső udvar körül csoportosulnak. Ha ez itt a nyugati szárny, akkor a boltíves kapu, és az útról az internátus területére vezető, széles híd túlol-

dalán kell lennie a fiúk hálókörzetének. Henry hálókörzetének. Nem mintha ennek bármilyen jelentősége lenne.

Nem érzem a lábam, mire egy fél örökkévalóság elteltével végre felérünk a harmadik emeletre. Minél magasabbra jutunk, annál csendesebb lesz itt minden. Míg a lenti folyosókon mindenütt hangos kiáltások és a fiatalabb lányok nevetgélése hallatszott a szobákból, idefent, az idősebbeknél, érezhetően civilizáltabb a helyzet. Nem kerüli el a figyelmemet Tori tiszteletteljes tekintete, ami arra a két diáklányra irányul, akik a legfelső szintről érkeznek a lépcsőn. Végzősök lehetnek, a fiatalabbakkal ellentétben őket teljesen hidegen hagyja az újonnan jöttek nyüzsgálása. Ennek ellenére, amikor elhaladnak mellettünk, barátságosan biccentenek, először Torinak, majd nekem is.

– Üdvözlöm, Ms. Barnett! – szólal meg Tori egy pillanattal később, és a folyosón álló sovány nő felé fordul. – Volna egy új diákom.

Torit utánozva magamra erőltetek egy mosolyt. Ms. Barnett a hatvanas éveiben járhat, világosbarna haját szigorú kontyba kötve hordja, viszont van valami melegség a tekintetében. Már azelőtt megkedvelem, hogy egy szót is váltottunk volna.

– Biztos te vagy Emma Wiley – kezdi, és a kezét nyújtja. – Laura és Jacob lánya, igaz?

Megdermedek.

– Igen, én... Ismeri a szüleimet?

– Hogyne, annak idején én voltam Laura szárnyfelügyelője, valamint művészetet és franciát is tanítottam mindkettőjüknek. Ők is itt vannak veled? Szívesen köszönnék nekik.

Kényszerítem magam, hogy továbbra is jó képet vágjak a beszélgetéshez, miközben a fejemet rázom.

– Nem, sajnos nem tudtak eljönni – préselem ki magamból a választ.

Fogalmam sincs, miért nem az igazat mondom. Valószínű, mert nem akarom, hogy Ms. Barnett tőlem tudja meg, hogy a szüleim elváltak, és az apám cserben hagyott minket.

– Milyen kár! De nagyon örülök, hogy itt vagy, Emma! –
A mosolya olyan szívélyes, hogy ismét megnyugszom egy kicsit.
– Üdvözöllek a Dunbridge Akadémián!

– Köszönöm – nyögöm ki.

– Minden rendben volt az út során? Hozom a szobakulcsodat, akkor rögtön elkezdhetsz berendezkedni.

Ott maradok Tori mellett, miközben Ms. Barnett eltűnik a tőlünk balra lévő szobában. Lehet, hogy ő is ezen az emeleten lakik. Amikor visszajön hozzánk, egy kulcsot tart a kezében, és int, hogy kövessük. Csak a hosszú folyosó legvégén áll meg, egy sötét faajtó előtt, és kinyitja.

– Remélem, tetszik – mondja, és előreenged.

Nem is tudom, mire számítottam. Egy komor szobára talán, keskeny emeletes ágygal – a bentlakásos iskola kifejezés hallatán mindig valami ilyesmire asszociáltam. Ez a helyiség azonban teljesen más. Van egy erkélye, magas, osztott ablakokkal. Az ablaküveg kissé homályos, a keretről málladozik a festék, de ez sem tudja megtörni a szoba varázsát. Épp ellenkezőleg.

Közelebb lépek, régi, kitaposott padlódeszkák recsegnek a lábam alatt, csodálatos érzés. Tekintetem a meredek tetőkön és a kis, oromzatos ablakokon át az öreg templom hegyes tornyaira siklik. Alattunk macskaköves belső udvar húzódik, a távolban, kicsit odébb jól kivehető a dimbes-dombos táj, messze a horizonton pedig ott a tenger.

– Imádom a kilátást innen fentről. – Ms. Barnett lép mellém.

– Remélem, hamar beilleszkedsz, és jól fogod itt érezni magad, Emma!

Nem tudom, miért van, de nagyon nehéz küzdeni a szememet égető érzés ellen. Itt vagyok ebben a bentlakásos iskolában, és mindenki, akivel eddig találkoztam, hihetetlenül kedves, de ez sem változtat azon, milyen szörnyen idegennek érzem magam, és milyen rettentő sokat kíván tőlem ez a helyzet.

– Hoztál saját ágyneműt? – kérdezi Ms. Barnett mosolyogva.

– Nem, én... – akad el a szavam. A fenébe. Elfelejtettem, ugye? Legalábbis nem emlékszem, hogy csomagoltam volna. – Nem hoztam.

– Semmi baj. Rögtön hozok egy garnitúrát a miénkből. Törölközőnk is van itt. Kicsit magadra hagylak, hogy nyugodtan kipakolhass. Aztán, ha kész vagy, szeretném elmondani, mik a ház szabályai, rendben?

Bólintok.

– Igen, köszönöm.

– Négy óraker Sinclair igazgatónő rövid köszöntőbeszéddel fogadja az új diákokat. Előtte szólj be hozzám, én majd odakísérlek.

– Én is megmutathatom neki az utat – ajánlja fel Tori, aki még mindig a szobám ajtajában álldogál.

– Igen? Az nagyszerű lenne, köszönöm, Victoria.

Torinak, úgy tűnik, elég nagy önuralomra van szüksége, hogy ne forgassa a szemét. Mosolyognom kell, de aztán ismét eszembe jut, hogy nem kellene olyan kedvesnek tartanom. Nem azért vagyok itt, hogy barátnőket szerezzek. Ebben az iskolában számomra mindennek megvan a lejáratí ideje. Szóval jobb, ha senkihez sem kerülök közel, és senkit nem kezdek túlságosan megkedvelni, különben csak felesleges fájdalmat okozok magamnak, amikor vége lesz ennek az egésznek.

– Később érted jövök – ígéri Tori. – Most vissza kell men- nem felkutatni a többi újonnan érkezőt.

– Nem akarlak feltartani – jelentem ki.

– Sinclair igazgatónő köszöntőbeszéde után körbevezetlek. Ígérem. Viszlát később, Ms. Barnett!

Ms. Barnett a fejét ingatva nézi, ahogy Tori elmegy, de nem kerüli el a figyelmemet a szája sarkában húzódó mosoly. Most ismét felém fordul.

– Bármikor megkereshetsz, amennyiben kérdésed lenne, Emma! Bármí legyen is az, csak semmi szégyenlősség! Nemso- kára látjuk egymást!

Leteszi a szobakulcsot az íróasztalra, kísétál az ajtón, én pedig egyedül maradok. Úgy istenigazából egyedül, és egy pillanatra úgy érzem, mintha a csend agyonnyomna.

Szóval tényleg itt vagyok. Lassan körbeforgok a tengelyem körül. A bútorok egytől egyig ugyanolyan sötét fából készültek, és úgy festenek, mint amik hosszasan tudnának mesélni. Jó volna tudni, vajon az itt lakó diákok hány és hány generációja élte át ugyanazt, amit én. Az ajtó melletti falhoz tolt íróasztal lapja tele van karcolásokkal. Ez valahogy elnyeri a tetszésem. Fölötte két egyszerű polc, alattuk pedig egy parafa jegyzettábla. Az ágy az ablakokkal szembeni sarokban áll, mellette egy kis éjjeliszekrény, egy komód és egy egyszerű ruhásszekrény. Csak a legszükségesebbek, de már most nagyon kényelmesnek találom. Még így is, az ágynemű nélküli, csupasz matraccal és képek nélkül a falon. Egyáltalán, szabad itt felaggatni bármit? Hirtelen bánom, amiért nem raktam el legalább a fényfüzérémet meg a fényképeimet. Leszámítva azt a néhány polaroidot, amit a naptáramban mindig magammal hordok, az összes emléktárgyam, a képek anyuról és rólam, Isiról, a bandáról és a csajokról az atlétikai klubból, mind ott lóg az otthoni íróasztalom fölött. Valahogy fel sem merült, hogy elhozhatnám magammal. Minek is? Hiszen maximum egy évig maradok. Ennyi időre nem érdemes rendesen berendezkedni itt.

Nyelek egyet, és az ujjbegyeimmel végigsimítom a fa íróasztal felületét. Aztán fogom az egyik bőrröndöt, hogy nekilássak a kicsomagolásnak. Legalábbis ez a terv, mert amint lefektetem a földre, hogy kinyissam a cipzárt, megrezeg a mobilom.

Anya az, akinek még nem is szóltam, hogy épségben megérkeztem az iskolába. Gyorsan felpattanok, és odaszaladok az ágyon heverő telefonhoz.

– Emmi-nyuszi, te aztán alaposan megfélekedtél rólam! – kezdi anya, miközben élesebbé válik a kép.

– Csak egy kis időre – vallom be. – De minden annyira izgalmas itt! – Leülök a földre, a hátamat az ágynak támasztom.

Az én ágyamnak, az én szobámban. – Még csak nemrég érkeztem meg az internátusba, és máris ezer új emberrel ismerkedtem meg.

– Szóval már ott vagy? Minden jól ment? Gyerünk, mesélj már! Vagy most épp nem alkalmas?

– De, de, jó most. – Mosolyognom kell. – Ms. Barnett épp az előbb mutatta meg a szobámat.

– Ő még mindig ott van? De jó, kérlek, add át neki az üdvözetemet! Talán még emlékszik rám.

– Már érdeklődött utánad. – Nyelek egyet. És az apám után. Ezt azonban megtartom magamnak.

– Tényleg? – sóhajt nagyot anya. – Jaj, de szeretnék most ott lenni veled, Emmi! Milyennek találod? Szép szobád van?

– Igen, sokkal nagyobb, mint gondoltam. Várj egy kicsit, megfordítom a kamerát, hogy láthasd.

– Ez tényleg ugyanúgy néz ki, mint annak idején – ámul el anya. – Az a kilátás!

– Igen, klassz! – ismerem el, és visszatérek az előző kameraálláshoz.

– És milyen volt a repülés?

Mit is mondjak?

– Minden jól ment.

– Tényleg? – kérdez vissza anya abban a jellegzetes hangnemben, amiből világosan kihallatszik, hogy átlát rajtam. – Emma?

– Igen. Csak majdnem lekéstem a járatot.

– Hogy mi?

– Nem csörgött az ébresztőóráám.

– Emma Charlotte Wiley, remélem, ezt most nem mondod komolyan!

– De, attól tartok. Viszont most már itt vagyok, szóval minden rendben.

És valószínűleg, Henryvel sem találkoztam volna, ha nem kések el.

– Tudtam, hogy nem lett volna szabad magadra hagynom téged – sóhajt anya, de hallom a vidámságot a hangjában.

– Hát, most már késő – válaszolom, és azon vagyok, hogy a hangom gondtalannak tűnjön. Nem igazán sikerül, úgy látszik, mert rögtön kiszúrja.

– Sajnálom, hogy nem tudtalak elkísérni.

Ha nem hagy fel azonnal ezzel a komoly hangnemmel, elbőgöm magam.

– Tényleg nem számít – ismétlem meg azokat a szavakat, amiket tegnap este a telefonban szajkóztam.

– De nekem igen. Igazi szívtelen anya vagyok.

– Nem vagy az – vágom rá. – És amúgy is sokkal menőbb egyedül repülni. Olyan titokzatosnak és függetlennek érzed magad a reptéren. Nem pedig úgy, mint egy gyerek, akit az anyja visz az iskolába.

Anya nagyot nevet, de ez csak tovább ront a helyzeten.

– Természetesen mindvégig tisztas távolságot tartottam volna tőled, és véletlenül sem mertelek volna Emmi-nyuszinak szólítani.

– Mindketten tudjuk, hogy ez hazugság – szembeítem a ténnyel, és nagyot pislogok, nehogy könnyezni kezdjek.

– Igen, valószínűleg igazad van. – Anya mélyet sóhajt. És ahogy tovább beszél, újra komolyabb hangot üt meg. – Legkésőbb a következő hét utáni hétvégén meglátogatlak.

– Arra a hétvégére vacsorára vagy hivatalos Herrmannékhoz.

– Bizony, szóval tökéletes kifogásom van, mert feltétlenül Edinburgh-be kell repülnöm.

– Talán nem kéne abból példát mutatnod, miként lehet tökéletes kifogásokat kitalálni és ok nélkül találkozókat lemondani, anya!

– Hát persze, hogy ebben is példát kell mutatnom neked, a te életed, bármit lemondhatsz, amit csak akarsz. Különben is, az akut rosszkedv egy valóban jó indok.

– Tényleg?

– Igen. Csak a házi feladatokra nem vonatkozik, de hisz ezt te is tudod. Ha már itt tartunk, a Dunbridge-ben erre való a tanulóidő. Minden nap délután négytől, egy óra, mindenféle zavaró tényező nélkül, csak te és a könyvek. Ms. Barnett nem ismer könyörületet, de tudja az összes házi praktikát, amivel a tintafoltot ki lehet szedni az egyenruhából.

Egyenruha... Erről sürgősen meg kell kérdeznem Ms. Barnettet.

– És biztos vagy benne, hogy tényleg ez az, amit szeretnél? – kérdezi anya, amikor túl sokáig nem mondok semmit.

– Mit? – kérdezem gyorsan. – A cserediákévet? Igen, persze, hogy biztos vagyok benne.

De ha nem is lennék, most már kicsit késő lenne meggondolni.

– Igen? – Anya kivár, egy pillanatra lehunyom a szemem. – Csak... Emmi, ugye tudod, hogy nem muszáj ezt tenned? Még miattam sem.

– Tudom, anya.

– Nyomást gyakoroltam rád azzal, hogy folyton erről beszéltem? Szerintem valóban klassz lehetőség, hogy az iskola alatt elmehetsz külföldre, de nem muszáj, ha...

– Anya! – szakítom félbe, mire elhallgat. – Te nem gyakoroltál rám semmiféle nyomást.

– Egészen biztos vagy benne?

– Abszolút biztos – állítom, és mélyen legbelül tudom, hogy még mindig az okokat keresi, miért változtattam meg olyan hirtelen a véleményemet. Egész biztos, hogy így van, hiszen amióta az eszemet tudom, vagy ezerszer felvetette, milyen jó lenne, ha a Dunbridge Akadémián tölteném az iskolai éveim egy részét. Nem azért, mert nem volt ideje rám, és csak le akart passzolni Skóciába, hanem mert keresett ügyvéd volt, aki Skóciában, a St. Andrewsban folytatta egyetemi tanulmányait, és célul tűzte ki, hogy mindezt számomra is lehetővé teszi. A legjobb oktatást és a legjobb alapot a legjobb jövőhöz.

Én mégsem akartam. Nem akarok olyan üzletasszony lenni, aki több időt tölt repülőgépen és gyorsvonaton, mint a saját otthonában. Mivel neki már csak ez maradt. Mert akkor az emberek nem kérdezősködnek.

Anya elvált, és ezt kompenzálóan megcsinálta a maga karrierjét. Én igazából nem így gondolkodom, de talán mégis hiszek benne. Amit viszont biztosan tudok, hogy én képtelen lennék kizárólag azért egy brit elitiskolába járni, hogy aztán beírassam az önéletrajzomba. Nem, itt nem erről van szó, hanem arról, hogy válaszokat szeretnék kapni azokra a kérdésekre, amiket senkinek sem tehetek fel. Ezért kell ebbe az iskolába járnom, ahol a szüleim évekkal ezelőtt megismerkedtek. Teljesen úgy hangzik, mint valami mese: a német cserediáklány és a skót elit diák története. A való élet azonban nem mese. Abban csak egy anya van, aki a munkáját mindenek fölé helyezi, és az apám, akinek a nevetésére már nem is emlékszem.

De ezt mégsem mondhatom anyának. Ha tudná, hogy Jacob Wiley *For Emma* című kazettáját hallgatom, és azon tűnődöm, vajon apám ujjbegyei még mindig olyan érdekesek-e a gitározástól, magából kikelve őrzöngene. Azt hiszem, ez van, ha sokszor csalódsz valakiben. Meg akarod védeni a gyerekedet a csalódástól. Én azonban már nem vagyok gyerek. Már majdnem felnőtt vagyok, és igen, talán az apám tényleg nem kíváncsi rám. Meglehet, hogy éppúgy fog fájni, ahogy régen, amikor karácsonyra és a születésnapomra csak egy képeslapot vagy valami ajándékot küldött, és megígérte, hogy hamarosan személyesen is eljön. Lemondtam a lovastábort a barátnókkal, hogy velem mehessek a tengerhez, de azt is elfelejtette. Egyszerűen elfelejtette.

Szóval, mi történhet még? Én már semmin sem lepődöm meg. Csak egyet akarok: hogy nézzen a szemembe, és magyarázza el, miért tette. Válaszokat akarok kapni az átkozott kérdéseimre. Addig meg csak imádkozhatok, hogy egyáltalán válaszolni tudjon néhányra.